

FEDERACIO
DEMOCRACIA
SOCIALISME

REDACCIÓ :
Josep PALLACH
Rue Gaston-Mangin
Bât. B - Esc. 5 - Ap. 53
MONTGERON (S -et-O).

ADMINISTRACIÓ :
M. MIQUEL

26, rue des Potiers — Toulouse (H.-G.)
C. Ch. Postaux : 1792-75 - Toulouse

Endavant

MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

VIST PEL REGIM FRANQUISTA

EL COMBAT DELS SOCIALISTES CATALANS

«Sentència número sesenta y uno. Sumario 446 de 1958. Juzgado número 13. Audiencia Provincial de Madrid.»

Per commemorar el 1er de Maig, publiquem ací els extractes de la sentència que ha condemnat els nostres companys, junt amb altres companys socialistes espanyols. Més que companys socialistes espanyols. Més que tot el que podem dir nosaltres, el que diu el Document és important. Precisa dades que són l'honor i l'orgull dels socialistes catalans. Quan afirma que «el Moviment Socialista de Catalunya, impedí la penetració del P.S.O.E. a Catalunya», però des del primer moment es decidí a col·laborar, lliurement i guardant la seva personalitat, amb els companys de la resta de la península. Quan parla d'aquest V Congrés del M. S. de C. — de l'any 1957! — en el qual es fixaren posicions i del qual es trobaren notes «que reflexen l'oposició als actes violents i a les cremes d'esglésies»...

La freda prosa judicial del sumari, les respostes necessàriament difícils a les preguntes policiaques no poden dissimular la veritat: vist pel règim franquista, heus ací l'honor i el combat dels socialistes catalans. Es per manca d'espai que només donem el que es refereix a Catalunya. Haguéssim volgut donar també extractes del sumari que es refereixen a Amat i als seus amics, però ens és impossible sense omplir tres ENDAVANT. Volem dir, simplement, que entre els socialistes de l'Interior no s'ha dissimulat mai — al contrari — que el procés de Madrid era el procés de dos partits: el P.S.O.E. i el Moviment Socialista de Catalunya. Lamentem que a l'exili no s'hagi sabut fer el mateix. Les informacions a l'estil de Fraga Iribarne són simplement «deformacions» però la veritat tard o d'hora triomfa. Heus ací els extractes de la còpia de sentència:

Foli 5. — AMAT CERCA REORGANITZAR EL PARTIT SOCIALISTA ESPANYOL. — «El procesado comenzó a realizar viajes a San Sebastián, Bilbao, Madrid, Oviedo, Barcelona, Sevilla y Málaga especialmente, buscando individuos del mismo ideario con los que enlazar y entenderse en lo sucesivo, lo que realmente fué logrando con el tiempo»...

Foli 6. — EL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA AFIRMA LA SEVA PERSONALITAT. — «La propagación del P.S.O.E. en Barcelona tuvo muy escasa aceptación porque la concepción socialista general del mismo representada por el procesado tropezaba con la resistencia del llamado «Movimiento Socialista de Catalunya», más localista y sentido»...

Foli 7. — ELS SOCIALISTES CATALANS S'ORGANITZEN I TREBALEN. — «El procesado Sebastián Padros Benascó, propietario de un almacén de cereales en Barcelona facilitó el local y los utensilios indispensables para que en el mismo tuvieran lugar, en noviembre de 1957 la reunión de elementos afines, titulada Vº Congreso del Movimiento Socialista de Catalunya» accediendo igualmente a petición del procesado Casablanca a guardar una máquina multicopista de las recibidas clandestinamente del exterior y destinada a la propaganda marxista en la región catalana»...

Foli 8. — UN COMPANYY DEL P.S.O.E A BARCELONA ESTABLEIX CONTACTES. — «El procesado Juan Garcia Garcia sirvió de mediador para establecer contactos y aunar actividades con algunos elementos del Movimiento Socialista de Catalunya. Se le hallaron en su poder al iniciarse las actuaciones hojas de propaganda de la U.G.T. y del Socialista, recibidas anónimamente, asi como 77.000 pesetas en billetes de curso legal que le fueron intervenidas y de

las que 49.000 estaban destinadas a las necesidades de la U.G.T. y otras 25.000 al P.S.O.E.»...

Foli 9. — EL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA AFIRMA, AMB LA SEVA INDEPENDENCIA, LA SEVA VOLUNTAT DE COL·LABORAR A LA PENINSULA. — «El procesado Miguel Casablanca Juanicó, amigo y correligionario de actividades catalanas del Movimiento Socialista de Catalunya, después de 1958 asumió la dirección para su reorganización y vitalidad, encaminando fundamentalmente su labor hacia la captación, propaganda y recuperación de elementos jóvenes y procedentes de cuadros universitarios. A través de Juan Garcia conoció a Amat con el que desde 1956 a 1958 sostuvo varias entrevistas en Barcelona para llegar a concordar una actuación común del P.S.O.E. con el M.S.C. e incluso, por invitación expresa de éste le acompañó en dos ocasiones a Madrid, con la misma finalidad... En la reunión de noviembre de 1958, titulada Vº Congreso del Movimiento Socialista de Catalunya en el local facilitado por Padrós, actuó en funciones de presidente de mesa»...

Foli 11. — ALGUNS HOMES DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA. — El procesado Salvador Llop Urpi asistió el día 10 de noviembre al llamado Vº Congreso del M.S.C. sin acreditarse que tuviera intervención concreta en el mismo, ni participase en su propaganda, habiéndose encontrado, al iniciarse las actuaciones, unas notas escritas por él mismo en las que refleja su oposición a la quema de iglesias y cualquiera otra clase de actos violentos»...

«El procesado Torras Soler, como el anterior, perteneció al M.S.C. y asistió al titulado congreso del M.S.C.»...

«El procesado Juan Raventós Carner como los dos anteriores era simpatizante del Movimiento y en carácter de tal asistió al titulado Vº Congreso»...

«El procesado Antonio Piferrer Sabater, fué frecuentador de tertulias intelectuales de matiz izquierdista y catalanista, sin organización ni actividades, y a sugerencia de Casablanca se integró en el Movimiento asistiendo en noviembre al titulado Vº Congreso en el que se acordó designar un Comité y redactar un reglamento, sin acreditarse que realizase propaganda»...

ELS PROBLEMES DEL CAMP A CATALUNYA

LA PROPIETAT DE LA TERRA

A casa nostra, en la passada centúria, els corrents liberals i alliberadors, conjugant-se amb l'afany de la pagesia d'adquirir la propietat de la terra que treballava foren prou forts per a forçar les antigues estructures. La terra com els altres béns esdevingué un element més del comerç lliure i les grans unitats de conreu d'origen feudal, comunal o eclesiàstic — desamortitzades o venudes en condicions diverses — sovint foren excessivament parcel·lades. Això no vol pas dir que conseqüentment la propietat de la terra passés totalment a mans de la pagesia. Ben lluny d'aquí. La burgesia i els comerciants en millor situació econòmica que els treballadors del camp, i també com a fenomen de suplantació de l'antic quadre de propietaris, n'adquiriren una gran part; frustrant, a cop segur, un procés que era lògic i necessari a condició que l'egoisme i l'especulació no ho hagués transformat en una simple operació de canviament d'amos. D'aquí ve que encara avui més de la meitat de la terra pertany a gent que no la treballa.

Aquesta situació injusta, amb voluntat de perllongació indefinida, correspon al concepte de la propietat i del quany congènits amb el sistem capitalista. Malgrat això, una nova realitat s'obre camí, filla del progrés i de causes més o menys imprevisibles, per que s'imposen, i posa al descobert les tares d'aquesta organització que, fidel als seus interessos i als seus desiguis, dificulta la solució d'un problema vital per la societat i, que tanmateix pot congriar conflictes d'ordre econòmic i social les conseqüències dels quals posarien en perill la seva pròpia existència. Diem, doncs, i immediatament, que l'augment constant de la població; l'indeclinable obligació d'ajudar als pobles sots-alimentats que paguen la quota horrible de mig milió de morts de gana l'any; el nivell de vida de la gentada de ciutat cada dia millor i per tant amb major capacitat adquisitiva; l'exode la mà d'obra camperola, etc., constitueixen un gavell de qüestions tan importants que obliguen a tots els Estats a cercar-hi una solució. Tant és així que el món organitzat tal com és, des dels seus organismes internacionals fa periòdicament estudis i recomanacions en les quals s'hi troba implícit un desig de justícia social i d'eficàcia econòmica acoplats a la necessitat d'una nova estructuració agrària. Citem la recomanació n.º 401 de l'Assemblea General de les Nacions Unides del 20 de novembre del 1950: Les condicions agràries que subsisteixen en certs països insuficientment desenvolupats són una causa important de la baixa productivitat agrícola i dels baixos nivells de vida; per tant deuen adoptar-se mesures immediates per a estudiar fins on les formes d'estructura

agrària poc satisfactòries i en particular els règims de propietat rural destorben el desenrotllament econòmic.»

Posteriorment les N.U. fan altres recomanacions rememorant les causes d'aquest problema. L'Organització Internacional del Treball també hi dona la seva opinió i la Confederació Internacional de les Organitzacions Sindicals Lliures, en el seu tercer Congrés mundial celebrat el 4 de juliol del 1953 adoptava la resolució que segueix: «Els requisits indispensables per tal d'augmen-

Per Enric BRUFU

tar la producció agrícola són: mesures progressives de reforma agrària, organització de mercats, cooperatves, legislació laboral i social pels treballadors de la terra, etc.»

Es evident que avui ja ningú no pot restar indiferent davant d'un problema d'aquesta dimensió i també ho és que en països insuficientment desenrotllats i en altres desenrotllats s'imposa una major justícia social i sobre tot que la terra sigui de qui la treballa, car en el fons aquests adjectius que califiquen pel biaix de més o menys pròsper un o altre país, ben poc tenen a veure amb el principal de la qüestió: Els conreadors de la terra en la seva majoria han de continuar essent uns explotats? Solament el progrés científic i tècnic i la mecanització poden fer produir el màxim a la terra? Els països desenrotllats ja tenen resolt el problema de la propietat de terra definitivament? Es que no més creant grans empreses industrialitzades o estatificant l'agricultura s'arribarà al màxim de producció?

LA RESPOSTA AMERICANA, I LA RESPOSTA RUSSA

La resposta a aquestes preguntes no pot donar-la ni un règim capitalista, ni un règim comunista. Rússia amb els seus plans quinquenals, amb la seva organització de kolzoes i subkolzoes no arriba a convertir en realitat les seves esperances i es debat en un cent-peus teòric deshumanitzat, mantingut per la força i no pel lliure consentiment i adhesió de la classe pagesa. Els falsejaments de les estadístiques de producció agrària en època staliniana i també suara, com el mateix Krushev ho ha reconegut, els han fet constatar sovint baixes en els nivells de producció equivalents a veritables fracassos en la col·lectivització i és per això que, sinó de grat per força, s'han vist obligats cercant un incentiu per tal d'augmentar la producció a donar una petita parcel·la, o sigui a cedir el començament d'una nova estructura més humana que ineluctablement a la llarga s'imposarà.

Els Estats Units duen a terme la con-

centració de la propietat agrícola ràpidament i inexorablement. De 5382.162 explotants que hi havia l'any 1950 en restaven 3.703.642 l'any 1959. La petita propietat ha estat la víctima d'aquesta eliminatòria ja que 1.700.000 masies de menys de 100 ha han estat absorvides i la mitjana propietat esdevé cada dia més reduïda. Hem de creure que seguint per aquest camí la terra als EE.UU. finirà per ésser explotada únicament per grans empreses industrialitzades. L'antic minifundista esdevindrà, en el millor dels casos un especialista o altrament un element més del peonatge. Solució al nostre entendre absurda i inhumana, malgrat que en l'ordre de producció obtingui resultats millors que l'agricultura russa.

I el món, dividit com està en zones d'influència, s'gui per mimetisme sigui per supeditació no fa res més que copiar el que fan aquestes dues grans potències; un exemple entenedor per nosaltres: al sud d'Espanya — on els americans campen pels seus respectes — ja s'ha creat una societat compradora de propietat rurals amb el fi d'explotar, a tall d'empresa industrialitzada, les terres d'alguns petits propietaris i també grans extensions de terreny propietat dels grans afamadors i grans d'Espanya.

LES SOLUCIONS PER A CATALUNYA

Afortunadamente a Catalunya, el seny que encara preval, ens aconsella de resoldre aquest problema del camp seguint l'orient del saber del nostre poble: l'adagi, ben nostre, «a cada terra sa guerra» ens fa adonar que les experiències exteriors han estat realitzades sense tenir en compte la nostra vocació, la nostra realitat. Com és natural i tal com diu l'adagi.

No. Fer desaparèixer les propietats individuals integrant-les a una propietat col·lectiva i aquesta produir sota la vigilància d'un funcionari, no pot ésser cap solució que plagui als nostres pagesos ni que doni bons resultats. Encara menys ho és, que l'Estat en sigui el propietari i que els explotats siguin considerats com a obrers. Repetim: No. La nostra pagesia mai no acceptarà solucions d'aquesta mena. Per altra part la concentració de terres equivalent a l'eliminació ineluctable dels petits propietaris parcels, mitgers, i terratgers, els quals fatalment esdevindrien assalariats i en el pitjor dels casos serien allunyat de la terra, del seu medi, del seu viure, per anar a engroixir els rengles del proletariat en els centres industrials.

En aquest cas Catalunya hi perdria doblement, car no solament seria una injustícia social, una aberració econòmica, sinó que la força que nodreix la nostra constància nacional, la més insu-

(Passa a la pàg. 3)

GALERIA - 25 ANYS

Aquest es un home ja no jove que, però, encara no és vell. Sospito que, ma'grat el pas dels anys, no en serà mai. Cosa que no passa en tothom car hi ha homes que no han estat mai joves, ni quan tenien vint anys, o en els quals la joventut ha estat tan breu com un foc d'encenalls. Saber ser jove és molt difícil. Tan difícil com saber ser vell.

Aquest home entrà a França el Febrer de 1939 i avui, 1964, es, moralment, el mateix que, — a peu, es clar — passava la frontera una matinada freda d'ara fa vint i quatre anys. En petjar terra francesa es girà cara a la nit de la terra que deixava i digué en veu alta dues paraules de sentit molt clar que els companys de pelegrinatge forçós trobaren absurdes i no comprégueren. Aquest home, sota les ales de la nit grumollada d'estels, digué, cara a Catalunya : — Fins demà.

Talment — car el *demà* sonava a un *després* fora de les lleis de la temporalitat — com diu l'espós a l'esposa, el pare al fill, el germà al germà, l'amíc a l'amíc.

Aquest home ve sovint a casa i jo el rebo sempre amb goig. I no és que jo, una mica insociable, — sortosament — sigui massa amic de visites, ni de les que em fan ni de les que, tan poc com puc, he de fer. Considero el « visiteig » com una mena de mala'tia que ataca de preferència als curts de gambals, als de grollera mentalitat, als de grollera sensibilitat, contra la qual no han trobat remei la medicina ni la farmacopea. La visita sols serveix per a fer nosa i fer perdre el temps. La visita es com quan, en ple camp, ens atrapa un aiguat i no tenim ni impermeable ni paraigua. Quan ve una visita em voldria fondre, desaparèixer, dues solucions molt importants que malauradament la sociabilitat ens prohibeix.

Quan ve un amic ja es altra cosa. A l'amic devem — i quin gran bé fan aquests deutes ! — tota la cordialitat, tot l'agraïment, i li obrim les portes de bat a bat car ve a casa seva.

Aquest home és el d'abans, el de sempre — aquesta és la més alta i la més noble virtut de l'home que sap ser fidel

al seu pensar i al seu sentir — i els anys han passat vanament damunt d'ell. Ell diu, d'una manera simple i sense voler fer l'original, que, mentres sigui a l'exili, els anys no compten, no passen. El temps, per ell, per voler d'ell, s'ha deturat i no té present. El temps de l'exili — caldria que això no ho oblidessin els exiliats — sols té passat i futur.

Aquest home, a França, en aquesta vida nova que s'ha creat per a poder mantenir vivent la vida passada, que es la rel de la nostra vida present, ha fet el que fa tothom : treballar, anar al cinema i al futbol, al café o al ball, llegir el diari. Ha fet, a més, una cosa que llastimosament, vergonyosament, no fa tothom : parlar als fills en català — als fills que a l'escola, al carrer o al treball parlen, com es lògic, en un francès més correcte que el dels pares — i convertir la llar manllevada en un raconet de Catalunya. I ha fet quelcom de més important encara i que no saben fer, per frivolitat, per manca de fe o per peresa mental, molts dels que són a l'exili : ha sabut esperar.

Ell, que no és un professional de la literatura ni de la política, que es un obrer manual — paleta, mecànic, serraller, el què sigui, que no ho recordo — diu que fa d'« *esperador* ». I la casa manllevada on viu l'anomena *sala d'espera* com les que hi ha a les estacions per a esperar els trens, que a vegades arriben amb retard però que sempre, a una hora o altra, arriben; i diu que qui no sap esperar, a més de perdre el tren perd la dignitat d'home; i diu que la vida té grandesa i noblesa perquè es esperança, perquè en acabar-se l'esperança s'ha acabat tot.

Quan jo li pregunto el que preguntem a tothom i que ha esdevingut lloc comú :

— Què fem ?

Ell em diu, somrient, segur de sí mateix, pensant en un demà que es força suprema del seu viure d'avui :

— Esperant.

I jo, que també tinc la gran sort de pertànyer als *esperadors*, li estrenyo la mà cordialment, efusivament, emocionadament.

Lluís CAPDEVILA.

Visca l'Aliança Sindical Obrera !

Després dels metal·lúrgics de «La Moreda», els miners d'Astúries. I a tot arreu, l'Aliança Sindical Obrera afirmant la voluntat dels treballadors en aquest primer de Maig ! Per les llibertats sindicals ! Pel retorn de les llibertats democràtiques ! Pel Socialisme !

(Vé de la pàg. 2)

bornable, la més fidel, s'aigualiria, s'afebliria fins a la renúncia.

Per tot això nosaltres creiem que el millor mitjà d'augmentar la producció de la nostra agricultura, d'assolir un grau de mecanització que respongui a les necessitats actuals, d'alleugerir el treball, d'abastar un nivell de vida corresponent als països més avançats del món, **solament podrem obtenir-lo per mitjà de la cooperació lliurement consentida i per una opinió decantada a ajudar un esforç social i tècnic encarat vers el progrés i allunyat igualment del capitalisme injust i de l'estatisme despòtic.**

Constituir grups d'explotació en comú — que no vol pas dir perdre'n la propietat, sinó explotar-la amb mitjans més modernes, en millors condicions per tal de fer-la rendir més, valdre's dels perfeccionaments tècnics, servir-se més fàcilment i més intensament dels serveis d'enginyers agrònoms, pèrits, etc., donaria resultats positius i esdevindria el començament d'una nova estructura agrària més eficaç i més justa. Es evi-

dent que unes disposicions legals pertinents tendint a l'ampliació i reforçament de les unitats familiars de conreu hi aportarien una part de solució. També caldria posar traves, per no dir impossibilitar la compra de terres a la gent que no la treballa i que solament duen a terme aquesta mena d'operacions amb fins especulatiu o per plaçar capital en lloc segur. Totes aquestes mesures, fàcilment realitzables tendiran a fer esdevenir, en un plaç relativament curt, tota la terra propietat de la pagesia.

Per altra banda, l'egoisme, la usura i un sentit feudal de la possessió, han culminat àdhuc a Catalunya, país de petites propietats i de parcel·les en abundor en l'existència de propietats agràries — no d'explotacions — de 3 i 400 Ha i més. No cal dir que aquest mal no únicament s'ha de guarir, sinó, que s'ha d'extirpar de soca-arrel.

Es massa transcendent aquest problema perquè haguem de fer marrades per a resoldre'l. Tanmateix bé caldrà que les mesures necessàries corresponguin als interessos del país i al desig secular de la nostra pagesia.

LLIBERTAT PELS SINDICALISTES DETINGUTS

Els companys de A. S. O. Francesc Calic, Agustí Mariano i Josep Cases han estat traslladats a Madrid a disposició del Tribunal Especial.

Les organitzacions sindicals internacionals reclamen la seva llibertat. Els treballadors de Catalunya han d'exigir-la !

Editozial

La maniobra « CATALANISTA » ?

Sembla que es confirmen les noves d'un canvi de política del règim en relació a «les coses catalanes». A les coses culturals, ben entés. I encara suposant que es tracti, pels llibres, d'edicions de luxe i, per les revistes, d'acceptació de la censura i de les ordres del ministre. Des de fa uns dies, en tot cas, «La Vanguardia» en inunda de cants «al bello idioma catalán» — que han prohibit durant 25 anys! — i àdhuc a Pompeu Fabra, el qual per dignitat volgué morir a l'exili. Fraga Iribarne ha dedicat a la nostra llengua tot un discurs a Barcelona. Les entrevistes d'un conegut financer amb Muñoz Grandes haurien aconseguit promeses pel restabliment de l'Omniun Cultural.

Naturalment no ens planyem de tot això. Però tampoc volem que subsisteixi la més mínima confusió. Nosaltres reivindicuem els drets de Catalunya, tant els culturals com els polítics, de govern propi. Lluitem per aconseguir-los des de fa anys i continuarem fent-ho. Aquests drets — que el franquisme en realitat cerca escamotejar amb aquesta maniobra — no són per nosaltres una cosa abstracta: són els drets del poble català, dels treballadors de Catalunya, a la llibertat i a la justícia social. I queda ben clar que per nosaltres els treballadors de Catalunya són els treballadors que, nascuts on sigui, viuen i treballen avui entre nosaltres.

No és doncs — ni molt menys — un simple problema de revistes més o menys domesticades. El problema del restabliment de les llibertats democràtiques i nacionals, la reconeixença dels drets dels treballadors, l'afirmació de la justícia social.

Per nosaltres Catalunya no és cap finalitat absoluta com no ho és — naturalment — cap estructura estatal. La finalitat és l'home. Catalunya deu justificar-se en funció d'aquesta gran empresa d'alliberació econòmica, social, cultural de l'home que és el combat socialista. Sabem que, al contrari, per alguns Catalunya és únicament un paravent per dissimular els interessos explotadors. No hi fa res: ara anirà veient-se la veritat. Més que mai la nostra afirmació catalana és incompatible amb el franquisme i amb tota forma de dictadura i està al costat dels explotats de tota la península, al costat de tots els que reivindiquen els drets de la llibertat i de la justícia social.

Carta de València

Hem rebut la següent lletra, que publiquem per considerar-la molt interessant, no tan sols per les notícies que s'hi donen, ans encara per les idees que s'hi expressent.

Té raó el nostre company del País Valencià. «Endavant» no ha donat fins ara gaires noves de les lluites obreres i pagueses dels nostres germans de València (no en rebem suficients) i ha parlat massa poc del profund despertar valencianista que ha de permetre als valencians de retrobar-se ells mateixos enfront de l'explotació, del centralisme ineficaz i de qualsevol mena d'imperialisme. Es amb goig que ho farem d'ara endavant, si els socialistes valencians ens diuen què són i què volen. El País Valencià, que té una personalitat ben definida, i que l'Història i la Llengua agermanen a les altres terres catalanes es retroba avui en l'acció de la seva joventut. S'afirma així fratern amb Catalunya per a col·laborar, plegats amb els altres pobles peninsulars, en la gran empresa de justícia social i de llibertat que hem de dur a bon terme.

Castelló, Abril del 1964.

Sr. Director d'«Endavant»

He rebut el darrer número de la seua publicació i he comprovat la manca d'informacions i al·lusions al País Valencià. Cretament imagino que les informacions en aquest respecte no son fàcils, també que la consideració de València com a part de les terres catalanes li pot semblar un tant problemàtica. Nosaltres pensem, però, que València deuria inscriure's en la marxa vers el socialisme en el marc d'una reconstrucció nacional. Deixant, però, açò a un costat des d'un punt de vista immediat la politització del País Valencià és un fet i per això simplement crec que caldria tenir-la en compte.

Si li és útil li puc proporcionar algunes notes informatives: Nota extreta del «Boletín de Informaciones» que edita la Secretaria de la Conferencia Internacional d'Estudiants a Leiden, gener:

«Ángel Sánchez Gijón, un estudiante de Filosofía y Letras, de la Universidad de Valencia, fué arrestado por la policía el pasado octubre a su regreso de Perouse (Italia) donde ocupó un cargo como lector en la Universidad de esa ciudad. Preparaba su tesis doctoral sobre la Intervención de Italia en la guerra de 1936-39 y fue acusado de atentar a la seguridad del Estado».

«Las autoridades gubernamentales han prohibido el curso elemental de gramá-

tica catalana organizado por los estudiantes, y al que asistían tan solo estudiantes universitarios y que tuvo lugar recientemente en la universidad de Valencia...».

«El gobierno ha prohibido recientemente una serie de publicaciones en la Universidad de Valencia. Estas medidas han afectado en especial a la revista de la facultad de leyes «Dialég» y a la revista «Concret», escritas en su mayor parte en catalán y que representaban la oposición estudiantil al sindicato universitario, el S.E.U., que no es más que un sindicato gubernamental».

— A més, les següents: En octubre deuria d'haver-se celebrat el IV Aplec de Joventut del País Valencià a Bocairent; anguany s'esperaven en la petita i industrial ciutat de Bocairent (a pocs kilòmetres d'Alcoi) uns dos mil joves, en particular estudiants, treballadors i agricultors. El dissabte el governador davant el caràcter massiu de la concentració la prohibia. Al dia següent, però, els joves no intentaven i totes les carretes foren boquejades per una companya de la guardia civil sota el comandament d'una capità, la ciutat fou ocupada també i durant tot el dia l'accés a la ciutat contro'at rigurosament. És la primera vegada que per un acte així es mobilitza tal contingent de força i es recorreix a tal maniobra en els darrers 25 anys.

— S'han produït conflictes seriosos en Altos Hornos de Vizcaya (Sagunt) els treballadors han recorregut al treball lent i en una ocasió es negaren a treballar en tant no es consideren les seues peticions.

— En bastants factories d'Alcoi el descontent està provocant friccions, puix per tal d'eleva la productivitat s'ha augmentat la dosi de treball sense fer el mateix amb els salaris.

— Entre la petita propietat agrària està produint-se un procés de sindicació davant del govern i els grups que dominen i concentren l'exportació.

A Gandia, fins i tot, han circulat papers signats per un comitè de defensa agrària. En altres ciutats (Alzira, per exemple) els jornalers han pressionat per demanar augment de sou.

Els suggereixo que deurien tenir-nos en compte als Valencians. A la fi, parlem la mateixa llengüa...

A.

Société Générale d'Impression
Toulouse
Le gérant . A. IBORRA

L'ALIANÇA SINDICAL ÉS LA FORÇA ORGANITZADA DELS TREBALLADORS
1.º DE MAIG: ELS TREBALLADORS AFIRMEN LLUR VOLUNTAT DE VIURE LLIURES